

SÍLA OSOBNOSTI

Věnují svůj čas, síly a peníze budování škol, v nichž je prioritou odpovědná svoboda dětí

Duhový svět

SOŇA SVOBODOVÁ

„U FRENCH PRESSU mě vždycky baví, jak se píst musí stlačovat pomalu a rovnoměrně a nic nelze uspěchat,“ říká Tomáš Janeček (41), aby řeč nestála, zatímco se s jeho manželkou usazujeme u stolu v jedné z jejich škol Duhovka, kterou koupili a s týmem nadšenců od základu přebudovali. Dnes se tu druhým rokem učí už ve všech pěti ročnících podle metodiky Marie Montessori. Název Duhovka je víc než trefný, napadne mě několikrát během návštěvy. Svět jako by v téhle základní škole neztratil nic ze své barevnosti.

„Narození dětí změnilo naše uvažování a vneslo nám do života úplně jiný rozměr,“ pouští se Ivana Janečková (40) do vysvětlování, co úspěšnou korporátní právničku a finančnicku přimělo vydat se mimo byznys. Oba hovoří o tom, jak je práce bavila, ale její smysl se nějak ztrácel. Tomáš se proto začal věnovat i koučování a psychologii. Syn Max povyroستl, narodil se Šimon a otázka výchovy a vzdělávání se pro manžele stala hlavním tématem. Stále jasněji se jim tříbilo, jakou školku by si představovali. Takovou, kde by děti nesvazovalo

Manželé
Janečkovi odvedli
na projektu
Duhovka velký
kus práce

FOTO VENDULA FANTOVÁ

direktivní vedení učitele, který by měl naopak být spíš koučem. Takovou, kde by se mluvilo česky i anglicky. Takovou, která v Česku podle všeho neexistovala.

„A pak mi jednou zavolala kamarádka Lenka a sdělila mi, že pro nás má skvělý nápad,“ vzpomíná na bod zlomu Tomáš.

„Setkala se s paní, která nějaký čas pracovala s alternativní montessori metodou ve státní školce. Byla sice už v jiném oboru, ale stále snila o své montessori školce. Podle Lenky jsme ji mohli společně vybudovat, tak nás propojila.“ Během zimy 2008 tak proběhlo u Janečků

v kuchyni několik schůzek s Hanou Černošousovou.

„Všechno do sebe zapadlo, Hana chtěla do školství a měla know-how, my jsme chtěli školku podle našich představ a byli jsme připraveni vydat na správnou věc finance. Tak jsme si plácli. Bylo tu obrovské odhodlání,“ vypráví Tomáš.

Ivana obrázek doplňuje vyprávěním, jak s dvěma malinkými dětmi stála nohama pevně na zemi, ale když se rozhodli do toho jít, pustily se do realizace především ony dvě s Hanou. Tomáš na plný úvazek pracoval ve své firmě, ale školku doma řešili od rána do večera.

A proč právě montessori?

„Umožňuje dětem rozvíjet individualitu, ale zároveň má nastavená pravidla v rámci většího celku. Spojuje se tu svoboda s odpovědností, děti se učí, že osobní hranice jsou omezené tím, kde začíná prostor druhého. Jsou vedené k tomu,

že vždycky musí vidět toho druhého.

V Praze 6 si tedy pronajali vilu s krásnou zahradou a kompletně ji opravili. Nakoupili a vyráběli vybavení a pomůcky, které jsou v montessori pedagogice zásadní, najali českou a anglickou učitelku a další zaměstnance.

A četli a studovali vše,

co s projektem mohlo souviset.

Léto ovšem Tomáš nuceně strávil s operovaným kolenem a starším synem na chalupě, zatímco Ivana s miminkem pendlovala mezi Prahou a Krkonošemi.

„Geniální bylo, že se Haně s Ivčou opravdu povedlo v září otevřít,“ říká Tomáš nadšeně. „První den jsme měli osm dětí, ale pak týden co týden přibývaly další a školní rok jsme končili se dvěma třídami,“ doplňuje ho s úsměvem Ivana. A pak mi vyprávějí, jak do školky lákali na výhodnou nabídku a taky přes všechny známé starší děti, aby mohli mít věkově smíšené třídy.

Montessori pedagogika se jim skvěle osvědčila na vlastních dětech, které jsou zdravě samostatné.

„A povedlo se!“ raduje se Tomáš. „Během měsíce ta školka vypadala, že funguje pět let.“

Prach po otevření školky si sotva sedl a rodiče předškoláků se začali ptát, kam by měli své děti poslat dál. Při těchto úvahách se před Janečkovými otevřel celý vzdělávací cyklus až do maturity. Zpočátku vyjednali místa v montessori třídě běžné základní školy a přemýšleli o vybudování střední.

„Naše škola měla v tom systému úzké hrdlo,“ vysvětluje mi Anna Jelínková, ředitelka základní školy Na Dlouhém lánu v Praze 6. „Bylo jasné, že do budoucna nepojme všechny předškoláky z Duhovky.“ U Janečků se proto začal rodit velký plán. Mezitím se jim ale v červnu narodila Julinka.

Tomáš už od zimy pracoval na šedesát procent v Duhovce a prodal část svého podílu ve firmě. S manželkou koupili soukromé gymnázium a základní školu a pustili se do dlouhodobé transformace, kdy s každým odrůstajícím ročníkem vznikaly další nově otevřené montessori třídy. Jako vedlejší produkt přitom vznikl i Duhovka Institut, který mimo jiné organizuje mezinárodní výcvik pro české i anglické pedagogy. Všechny školy včetně Institutu dnes zastřešuje Duhovka Group. O tom, že jde o neziskovou organizaci a všechny rekonstrukce včetně stipendií pro sociálně slabší žáky hradí Janečko-

Tomáš Janeček se svými staršími dětmi Maxem a Šimonem

vi, se nijak zvlášť nemluví. Kolem projektu se sešlo hodně nadšenců, a ačkoli už někteří pro Duhovku nepracují, Tomáš s Ivanou si jich velmi váží. Pochvalují si i uplynulých osm let, která byla občas i dost těžká. Skrze to prý ale společně prošli do jiné úrovně vztahu. Montessori pedagogika se jim skvěle osvědčila především na vlastních dětech, které jsou zdravě samostatné.

„Janečkovi odvedli velký kus práce,“ oceňuje manžele ředitelka Jelínková. „Mají neuvěřitelný drive, když se do něčeho zakousnou. Stačí malá myšlenka a oni ji rozvedou.“

Projekt dnes přestal růst do šíře a Tomáš s Ivanou pracují na prohloubení jeho kvality. Vzpomenu si na pomalou přípravu kávy na začátku schůzky. Zdá se, že trpělivá, soustavná práce s neuspěchanými, smysluplnými výsledky je opravdu baví.